

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2636/2020
Рев 2662/2020
09.12.2020.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужилца АА из ... и ББ из ... које заступа пуномоћник Весна Радишић-Гутеша адвокат из ..., против тужених Републике Србије – Основни суд у Зрењанину, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Зрењанину и ВВ из ..., кога заступа пуномоћник Јован Станков, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5612/18 од 24.01.2019. године и о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 103/20 од 21.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5612/18 од 24.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5612/18 од 24.01.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог ВВ из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 103/20 од 21.01.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви тужилца и туженог ВВ из ... за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 388/2017 од 08.10.2018. године одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим су тужилце АА из ... и ББ из ... тражиле да се тужена Република Србија – Основни суд у Зрењанину и тужени ВВ из ... обавезу да им солидарно исплате на име накнаде материјалне штете због недопуштености извршења износ од 32.940 евра у динарској противвредности према продајном курсу НБС на дан исплате са референтном стопом коју прописује Европска централна банка увећану за 6% годишње као казнени компензациони део

камате почев од 16.11.2015. године (дан настанка штете закључком о продаји непокретности број 21 И. 3624/13 од 16.11.2015. године) па до исплате, као и трошкове извршног поступка у износу од 69.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате, све у року од 15 дана под претњом извршења. Ставом другим изреке обавезане су тужиле да туженој Републици Србији – Основни суд у Зрењанину исплате износ од 22.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, у року од 15 дана. Ставом трећим изреке обавезане су тужиле да туженом ВВ из ... исплате износ од 112.834,00 динара на име трошкова парничног поступка, у року 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 5612/18 од 24.01.2019. године жалба тужила је делимично усвојена, па је првостепена пресуда укинута у одбијајућем делу тужбеног захтева и усвајајућем делу одлуке о трошковима поступка који се односи на туженог ВВ из ... и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење, док је у побијаном одбијајућем делу тужбеног захтева и усвајајућем делу одлуке о трошковима парничног поступка у односу на туженог Република Србија, првостепена пресуда потврђена, а жалба тужила одбијена.

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 106/2019 од 27.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим су тужиле АА из ... и ББ из ... тражиле да се тужени ВВ из ... обавезе да им исплати на име накнаде материјалне штете због недопуштености извршења износ од 32.940 евра у динарској противвредности према продајном курсу НБС на дан исплате са референтном стопом коју прописује Европска централна банка увећану за 6% годишње као казнени компензациони део камате почев од 16.11.2015. године (дан настанка штете закључком о продаји непокретности број 21 И 3624/13 од 16.11.2015. године) па до исплате, као и трошкови извршног поступка у износу од 69.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате, све у року од 15 дана. Ставом другим изреке обавезане су тужиле да туженом ВВ из ... исплате износ од 208.834,00 динара на име трошкова парничног поступка, у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 103/20 од 21.01.2020. године, ставом првим изреке, жалба тужила је делимично усвојена, правостепена пресуда преиначена и тужени ВВ обавезан да тужилама исплати 771.293,00 динара, са законском затезном каматом почев од 21.12.2016. године до исплате, све у року од 15 дана. Ставом другим изреке преиначена је и одлука о трошковима поступка и тужени је обавезан да солидарно тужилама, на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 209.812,50 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате, све у року од 15 дана. Ставом трећим изреке жалба је одбијена и првостепена пресуда потврђена у преосталом побијаном непреиначеном одбијајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену Апелационог суда у Новом Саду Гж 5612/18 од 24.01.2019. године (у делу изреке којим је првостепена пресуда у односу на тужену Републику Србију потврђена), ревизију су благовремено изјавиле тужиле, из свих законских разлога из којих се ревизија може побијати, с тим што су предложиле да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену Апелационог суда у Новом Саду Гж 103/20 од 21.01.2020. године ревизију је благовремено изјавио тужени ВВ из ..., због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата тужиљама материјалне штете коју су претрпеле због тога што им је у извршном поступку продат стан, а извршење продајом тог стана је проглашено недопуштеним, пошто су у тренутку продаје непокретности биле једини и искључиви власници те непокретности. Одговорност тужене Републике Србије – Основног суда у Зрењанину тужиле заснивају на неправилном и незаконитом раду суда у извршном поступку, а у смислу члана 172. Закона о облигационим односима. Побијаном пресудом је одлучено одбијањем тужбеног захтева у односу на Републику Србију.

Врховни касациони суд сматра да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку, јер не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права или уједначавањем судске праксе. Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева у односу на Републику Србију је у складу са тумачењем материјалног права релевантног за пресуђење ове правне ствари, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Поред тога, тужиле нису уз ревизију доставиле пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или сличној чињеничној и правној ситуацији.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиле није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.04.2017. године, а вредност предмета спора опредељена је на износ од 32.940,00 евра у динарској противвредности.

Првостепена пресуда донета је 08.10.2018. године, а другостепена пресуда 24.01.2019. године.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужила није дозвољена, због чега је одлучено као у ставу другом изреке пресуде.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог ВВ изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 103/20 од 21.01.2020. године Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија дозвољена, у смислу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, па је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Супротно наводима ревизије, другостепени суд није прекорачио тужбени захтев досуђивањем одређеног динарског износа, а не износа у еврима, како су тужиле тражиле. Захтев за исплату новчане обавезе која гласи на одређени износ новчаних јединица у иностраној валути садржи у себи и захтев за исплату новчаних јединица у домаћој валути (динарима). Зато досуђивањем динарског износа уместо тужбом траженог девизног износа у динарској противвредности, а који представља део вредности девизног износа са стањем на дан подношења тужбе не води прекорачењу тужбеног захтева.

Према утврђеном чињеничном стању, између тужила, као купаца ГГ, као продавца, закључен је и оверен пред Општинским судом у Зрењанину дана 17.09.2007. године купопродајни уговор, којим су тужиле купиле двособан стан у ..., улица ... број ..., ставн број ... у високом приземљу, површине 45,67 м², који се гради на парцели бр. .../... за купопродајну цену од 32.940 евра у динарској противвредности са ПДВ. Тужиле су у целости исплатиле купопродајну цену и у државину стана ступиле 30.09.2008. године. У време подношења тужбе у овој парници, наведена непокретност је уписана као власништво ДД из ... .

Тужени ВВ је у својству извршног повериоца дана 25.11.2013. године поднео предлог за извршење пред Основним судом у Зрењанину, против извршног дужника ГГ, ради наплате дуга према правноснажној и извршној пресуди Основног суда у Зрењанину П 782/12 од 27.03.2013. године. Уз предлог за извршење доставио је извод из листа непокретности према коме је извршни дужник искључиви власник једноипособног стана број ... од 46м², у приземљу зграде број ... сазиданој на парцели број .../... на адреси ... број ... . Решењем Основног суда у Зрењанину И 3624/13 од 26.11.2013. године, одређено је извршење забележбом постојања извршења, проценом и продајом непокретности у својини извршног дужника, и то описаног стана, а ради намирена новчаног потраживања од 7.904 евра у динарској противвредности по

најповољнијем курсу по ком пословне банке обрачунавају страну валуту у месту плаћања на дан плаћања, са домицилном каматом од 26.03.2010. године до исплате и потраживање од 124.300,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.10.2013. године до исплате, као и ради наплате трошкова извршења. Наложено је РГЗ СКН у Зрењанину да изврши забележбу постојања потраживања у листу непокретности број ... КО ..., што је и учињено 19.12.2013. године. Након тога, на основу решења Службе за катастар непокретности од 05.02.2014. године на наведеној непокретности уписано је право својине, са дотадашњег власника ГГ из ... у корист тужиља са по ½ делова.

Закључком Основног суда у Зрењанину И 3624/13 од 01.07.2015. године ВВ, као извршном повериоцу, предочено је да је према листу непокретности прибављеном за извршни поступак, са стањем на дан 10.06.2015. године, стан који је предмет извршења у сувласништву тужиља и позван је да се изјасни у погледу даљег извршења. Поднеском од 07.07.2015. године извршни поверилац је предложио да се поступак извршења настави продајом непокретности уписане у ЛН ... КО ... .

Тужиље су, као трећа лица, у извршном поступку И 3624/13 дана 26.08.2015. године изјавиле приговор, наводећи да су власнице стана који је предмет извршења и да су у поседу стана од 30.09.2018. године, те су тражиле одлагање извршења до правноснажног окончања парнице ради проглашења недопустивости извршења. Решењем од 08.09.2015. године тужиље су упућене да покрену парнични поступак ради утврђења да је извршење на наведеном стану недопуштено, што су и учиниле подношењем тужбе 24.09.2015. године. Основни суд у Зрењанину је пресудом П. 1707/15 од 19.05.2016. године, која је постала правноснажна 23.11.2016. године, усвојио тужбени захтев и прогласио недопуштеним извршење одређено решењем Основног суда у Зрењанину И 3624/13 на спорној непокретности, која је у власништву тужиља са по ½ дела. Међутим, у току трајања парнице П 1707/15, наведена непокретност је на рочишту од 15.03.2016. године, одржаном у поступку И 3624/13, додељена најбољем понудиоцу ДД по цени од 1.980.000,00 динара коју је купац уплатио 16.03.2016. године у депозит суда и закључком од 22.03.2016. године та непокретност је предата у посед купцу ДД, који се касније уписао као власник.

Решењем Основног суда у Зрењанину И 3624/2013 од 26.11.2016. године намирена су потраживања ВВ као извршног повериоца, у износу од 565.923,50 динара оствареног преносом потраживања у складу са закључком од 10.07.2014. године (допуна средства извршења забраном на новчаном потраживању извршног дужника које је депоновано код Основног суда у Зрењанину И 585/13 и преносом тог потраживања до висине потраживања повериоца на рачун пуномоћника извршног повериоца) и износа од 1.980.000,00 динара који је остварен продајом непокретности извршног дужника ГГ, те је утврђено да престају потраживања ВВ према дужнику ГГ, и то трошкови извршног поступка од 104.520,00 динара, трошкови извршења по решењу од 26.11.2013. године од 49.000,00 динара, потраживање на име трошкова парничног поступка који су утврђени пресудом П 782/2012 од 27.03.2013. године у износу од 124.300,00 динара са припадајућом законском затезном каматом и потраживање од 7.904,00 евра у динарској противвредности са домицилном каматом почев од 26.03.2010. године до исплате. Решењем од 05.04.2016. године закључен је поступак извршења И 3624/13 одређен решењем од 26.11.2013. године.

Решењем Основног суда у Зрењанину И 3624/13 од 05.04.2016. године наложено је рачуноводству суда да од новца који је ДД уплатио 16.03.2016. године на име цене за спорни стан, ВВ исплати 771.293,00 динара. Овај износ уплаћен је на рачун пуномоћника ВВ дана 13.04.2016. године, што је тада била динарска противвредност износа од 6.278,33 евра.

На овако утврђено чињенично стање правилно је другостепени суд применио материјално право и обавезао туженог ВВ да тужиљама исплати износ од 771.293,00 динара, као и припадајуће трошкове поступка. Разлоге за такву одлуку у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Супротно наводима ревизије, тужени је обавештен да је у току извршног поступка спорни стан уписан на тужиље са по $\frac{1}{2}$ делова и знао је да су оне, као трећа лица, упућене на парницу ради утврђења недопуштености извршења, у којој су успеле, јер је пресудом Основног суда у Зрењанину од 19.05.2016. године, која је постала правноснажна 23.11.2016. године, проглашено недопуштеним извршење продајом спорног стана, који је у власништву тужиља са по $\frac{1}{2}$ делова, ради намирања потраживања туженог ВВ према ГГ. Правоснажношћу наведене пресуде отпао је основ по коме је туженом уплаћен износ од 771.293,00 динара од цене коју је купац у извршном поступку уплатио, због чега је тужени дужан да наведени износ исплати тужиљама са законском затезном каматом од 21.12.2016. године, када је примио пресуду Апелационог суда у Новом Саду Гж 3416/16 од 23.11.2016. године.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да тужени није одговоран за штету коју су тужиље претрпеле, јер у његовим радњама нема елемената противправности. Тужени је обавезан да тужиљама врати износ од 771.293,00 динара са припадајућом законском затезном каматом по основу стицања без основа, а не по основу накнаде штете, с обзиром да је, у смислу члана 210. Закона о облигационим односима, отпао правни основ по коме је туженом исплаћен наведени износ у извршном поступку.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије туженог, којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

Тужиље нису успеле у ревизијском поступку по ревизији коју су изјавиле против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5612/18 од 24.01.2019. године, а ни тужени није успео у ревизијском поступку по ревизији коју је изјавио против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 103/20 од 21.01.2020. године. Зато немају право на накнаду трошкова ревизијског поступка које су тражили и определили у својим ревизијама, а у смислу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, због чега је одлучено као у ставу четвртом изреке.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 404, 413, 414. став 1. и 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић